

DIRECTIVA CONSILIULUI 92/12/CEE

din 25 februarie 1992

privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 99,

având în vedere propunerea Comisiei¹,

având în vedere avizul Parlamentului European²,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social³,

întrucât instituirea și funcționarea pieței interne presupun libera circulație a mărfurilor, inclusiv a celor supuse accizelor;

întrucât ar trebui adoptate dispoziții care să definească teritoriul pe care urmează să se aplice prezenta directivă, precum și directiva privind ratele și structurile taxei aplicate produselor supuse accizelor;

întrucât este necesară o definiție a conceptului de produse supuse accizelor; întrucât numai mărfurile care sunt supuse accizelor în toate statele membre pot face obiectul unor dispoziții comunitare; întrucât astfel de produse pot fi supuse altor impozite indirecte în scopuri specifice; întrucât menținerea sau introducerea altor impozite indirecte nu trebuie să atragă după sine introducerea de formalități la trecerea frontierei;

întrucât, pentru a asigura instituirea și funcționarea pieței interne, aplicarea accizelor ar trebui să fie identică în toate statele membre;

întrucât orice livrare, deținere în vederea livrării sau livrare în beneficiul unui comerciant care desfășoară o activitate economică independentă sau în beneficiul unui organism de drept public, ce are loc în alt stat membru decât cel în care produsul este pus pe piață pentru consum, atrage după sine aplicarea accizelor în acel alt stat membru;

întrucât, în cazul produselor supuse accizelor achiziționate de persoane private pentru uz propriu și transportate de acestea, taxa trebuie aplicată în țara în care au fost achiziționate produsele;

¹ JO C 322, 21.12.1990, p. 1 și JO C 45, 20.08.1992, p. 10.

² JO C 183, 15.07.1991, p. 131.

³ JO C 169, 18.03.1991, p. 25.

întrucât, pentru a stabili că produsele supuse accizelor nu sunt deținute pentru uz propriu ci pentru scopuri comerciale, statele membre trebuie să ia în considerare mai multe criterii;

întrucât produsele supuse accizelor achiziționate de persoane care nu sunt antrepozitari autorizați sau comercianți înregistrați ori neînregistrați și expediate sau transportate direct sau indirect de către vânzător sau în numele acestuia trebuie să fie supuse accizelor în statul membru de destinație;

întrucât, pentru a se asigura că taxa datorată este colectată în final, ar trebui să se poată efectua verificări în unitățile de producție și de depozitare; întrucât un sistem de antrepozite, sub rezerva autorizării de către autoritățile competente, ar trebui să permită efectuarea acestor verificări;

întrucât circulația de pe teritoriul unui stat membru pe cel al altui stat membru nu trebuie să dea naștere la verificări care ar putea împiedica libera circulație în Comunitate; întrucât, în vederea aplicării taxei, este necesar totuși să se cunoască circulația produselor supuse accizelor; întrucât ar trebui prevăzut un document de însoțire a produselor respective;

întrucât ar trebui să se stabilească cerințele care trebuie îndeplinite de către antrepozitarii autorizați și comercianți fără statut de antrepozitari autorizați;

întrucât, pentru a asigura colectarea taxelor la ratele stabilite de statele membre, ar trebui să se adopte dispoziții privind instituirea unei proceduri pentru circulația acestor mărfuri în regim de suspendare a accizelor;

întrucât, în acest sens, ar trebui să se adopte mai întâi dispoziții pentru identificarea cu ușurință a fiecărui lot; întrucât ar trebui să se adopte dispoziții care să permită identificarea imediată a statutului lotului din punct de vedere fiscal; întrucât, prin urmare, trebuie să se prevadă un document de însoțire care să poată îndeplini aceste cerințe, care poate fi un document administrativ sau comercial; întrucât documentul comercial utilizat trebuie să conțină elementele esențiale care apar pe documentul administrativ;

întrucât ar trebui explicată procedura prin care autoritățile fiscale din statele membre sunt informate de către comercianți, prin documentul de însoțire, cu privire la livrările expediate sau primite;

întrucât nu este necesară utilizarea documentului de însoțire atunci când produsele supuse accizelor circulă în cadrul unei proceduri vamale comunitare, alta decât punerea lor în liberă circulație sau plasarea într-o zonă liberă sau un antrepozit liber;

întrucât, în contextul dispozițiilor naționale, accizele ar trebui colectate, în cazul unei infracțiuni sau nereguli, de către statul membru pe teritoriul căruia s-a comis infracțiunea sau neregula sau de către statul membru în care s-a constatat infracțiunea sau neregula sau, în cazul neprezentării în statul membru de destinație, de către statul membru de plecare;

întrucât statele membre pot impune ca produsele puse în consum să poarte mărci de identificare fiscale sau naționale și întrucât folosirea acestor mărci nu ar trebui să constituie un obstacol în calea comerțului din interiorul Comunității;

întrucât plata accizelor în statul membru în care produsele au fost puse în consum trebuie să atragă după sine rambursarea acelor taxe dacă produsele nu sunt destinate consumului în acel stat membru;

întrucât, în urma eliminării principiului privind taxele la import în relațiile dintre statele membre, dispozițiile privind scutirile de taxe la import și franșizele la import nu se mai aplică în ceea ce privește relațiile dintre statele membre; întrucât, prin urmare, aceste dispoziții ar trebui abrogate și directivele în cauză ar trebui adaptate în consecință;

întrucât ar trebui să se instituie un Comitet pentru accize care să examineze măsurile comunitare necesare pentru punerea în aplicare a dispozițiilor privind accizele;

întrucât art. 1 alin. (2) din regulamentul privind eliminarea controalelor și formalităților aplicabile bagajelor de cabină și de mână ale persoanelor care călătoresc cu avionul în interiorul Comunității sau care efectuează traversări maritime intracomunitare stipulează că aplicarea sa se face fără a aduce atingere controalelor privind interdicțiile sau restricțiile stabilite de statele membre, cu condiția ca acestea să fie compatibile cu cele trei Tratatate de instituire a Comunității Europene; întrucât, în acest context, verificările necesare pentru aplicarea restricțiilor cantitative menționate în art. 26 trebuie considerate ca fiind astfel de controale și, ca atare, să fie compatibile cu legislația comunitară;

întrucât este necesară o anumită perioadă de timp pentru a lua măsurile necesare în vederea atenuării repercusiunilor sociale din sectoarele în cauză, precum și a dificultăților zonale, în special în zonele de frontieră, care pot apărea ca rezultat al eliminării taxelor la import și a scutirilor la export în comerțul dintre statele membre; întrucât, în acest scop, statele membre ar trebui să fie autorizate, pentru o perioadă care să se încheie la 30 iunie 1999, să scutească de taxe produsele furnizate, în limitele stabilite, de către magazinele duty-free în cazul traficului aerian sau maritim de pasageri care se desfășoară între statele membre;

întrucât micii producători de vin pot fi scutiți de la anumite cerințe în cadrul regimului general al accizelor;

întrucât, în final, Directiva Consiliului 77/799/CEE din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă oferită de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe și a taxei pe valoarea adăugată¹ ar trebui modificată pentru a extinde dispozițiile acesteia în domeniul accizelor,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

(1) Prezenta directivă stabilește regimurile pentru produsele supuse accizelor și altor impozite indirecte care sunt percepute direct sau indirect pentru consumul

¹ JO L 336, 27.12.1977, p. 15. Directivă modificată ultima dată de Directiva 79/1070/CEE (JO L 331, 27.12.1979, p. 8).

acestor produse, cu excepția taxei pe valoarea adăugată și a impozitelor impuse de Comunitate.

(2) Dispozițiile speciale referitoare la structurile și ratele accizelor aplicate produselor supuse accizelor se stabilesc în directive specifice.

Articolul 2

(1) Prezenta directivă și directivele enumerate în art. 1 alin. (2) se aplică pe teritoriul Comunității, conform definiției date, pentru fiecare stat membru, de Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 227, cu excepția următoarelor teritorii naționale:

- în cazul Republicii Federale Germania, Insula Heligoland și teritoriul Büsingen,
- în cazul Republicii Italiene, Livigno, Campione d'Italia și apele italiene ale lacului Lugano,
- în cazul Regatului Spaniei, Ceuta și Melilla.

(2) Fără a aduce atingere alin. (1), prezenta directivă și directivele menționate în art. 1 alin. (2) nu se aplică Insulelor Canare. Totuși, Regatul Spaniei poate emite o notificare, printr-o declarație, cu privire la faptul că aceste directive se aplică teritoriilor în cauză pentru toate sau o parte din produsele prevăzute în art. 3 alin. (1) de mai jos, începând din prima zi a celei de-a doua luni de la depunerea declarației în cauză.

(3) Prin derogare de la alin. (1), prezenta directivă sau directivele menționate în art. 1 alin. (2) nu se aplică departamentelor de peste mare ale Republicii Franceze.

Totuși, Republica Franceză poate emite o notificare, printr-o declarație, cu privire la faptul că aceste directive se aplică teritoriilor în cauză – sub rezerva măsurilor de adaptare la situația lor de teritorii ultraperiferice – începând din prima zi a celei de-a doua luni de la depunerea declarației în cauză.

(4) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că tranzacțiile inițiate în sau având ca destinație:

- Principatul Monaco sunt considerate tranzacții inițiate în sau având ca destinație Republica Franceză,
- Jungholz și Mittelberg (Kleines Walsertal) sunt considerate tranzacții inițiate în sau având ca destinație Republica Federală Germania,
- Insula Man sunt considerate tranzacții inițiate în sau având ca destinație Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,
- San Marino sunt considerate tranzacții inițiate în sau având ca destinație Republica Italiană.

(5) Dispozițiile prezentei directive nu împiedică Grecia de la menținerea statutului specific acordat Muntelui Athos, garantat de art. 105 din Constituția Greciei.

(6) În cazul în care consideră că excluderile prevăzute în alin. (1), (2), (3) și (4) nu mai sunt justificate, în special în ceea ce privește concurența loială, Comisia înaintează propuneri adecvate Consiliului.

Articolul 3

(1) Prezenta directivă se aplică la nivel comunitar următoarelor produse, conform definiției din directivele relevante:

- uleiuri minerale,
- alcool și băuturi alcoolice,
- tutun prelucrat.

(2) Produsele enumerate în alin. (1) pot fi supuse altor impozite indirecte în scopuri specifice, cu condiția ca impozitele în cauză să fie conforme cu normele de impozitare aplicabile accizelor și TVA în ceea ce privește calcularea bazei de impozitare, calcularea impozitului, exigibilitate și monitorizarea impozitului.

(3) Statele membre își păstrează dreptul de a introduce sau a menține impozite percepute asupra unor produse altele decât cele enumerate în alin. (1), cu condiția ca impozitele în cauză să nu genereze formalități la trecerea frontierei în cadrul schimburilor comerciale dintre statele membre.

Sub rezerva aceleiași dispoziții, statele membre își păstrează și dreptul de a percepe impozite asupra furnizării unor servicii care nu pot fi caracterizate ca fiind impozite pe cifra de afaceri, inclusiv asupra celor privind produsele supuse accizelor.

Articolul 4

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) *antrepozitar autorizat*: o persoană fizică sau juridică autorizată de autoritățile competente dintr-un stat membru să producă, să prelucreze, să dețină, să primească și să expedieze produse supuse accizelor în cadrul activității sale, accizele fiind suspendate în cadrul unui regim de antrepozit fiscal;
- (b) *antrepozit fiscal*: un loc în care bunurile supuse accizelor sunt produse, prelucrate, deținute, primite sau expediate în regim de suspendare a accizelor de către un antrepozitar autorizat în cadrul activității sale, sub rezerva anumitor condiții stabilite de autoritățile competente din statul membru în care se află antrepozitul fiscal;
- (c) *regim de suspendare*: o procedură fiscală aplicată producerii, prelucrării, deținerii și circulației produselor, cu suspendarea accizelor;
- (d) *comerciant înregistrat*: o persoană fizică sau juridică care nu beneficiază de statutul de antrepozitar autorizat, autorizat de autoritățile competente dintr-un stat membru pentru a primi, în cadrul activității sale, produse supuse accizelor dintr-un alt stat membru, în regim de suspendare a accizelor. Acest tip de

comerciant nu poate deține sau expedia astfel de produse în regim de suspendare a accizelor;

- (e) *comerciant neînregistrat*: o persoană fizică sau juridică care nu beneficiază de statutul de antrepozitar autorizat, care are dreptul, în cadrul activității sale, să primească ocazional produse supuse accizelor dintr-un alt stat membru în regim de suspendare a accizelor. Acest tip de comerciant nu poate deține sau expedia produse în regim de suspendare a accizelor. Un comerciant neînregistrat trebuie să garanteze plata accizelor către autoritățile fiscale din statele membre de destinație înainte de expedierea mărfurilor.

Articolul 5

(1) Produsele menționate în art. 3 alin. (1) sunt supuse accizelor în momentul producerii lor pe teritoriul Comunității, conform definiției din art. 2, sau în momentul importului pe teritoriul în cauză.

„Importul unui produs supus accizelor” înseamnă intrarea acelui produs pe teritoriul Comunității, inclusiv intrarea produsului de pe un teritoriu care intră sub incidența art. 2 alin. (1), (2) și (3) sau din Insulele Channel.

Totuși, dacă produsul este inclus într-o procedură vamală comunitară la intrarea pe teritoriul Comunității, se consideră că importul are loc în momentul în care produsul nu mai face obiectul procedurii vamale comunitare.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor naționale și comunitare privind chestiunile vamale, atunci când produsele supuse accizelor provenite din sau având ca destinație țări terțe sunt incluse într-o procedură vamală comunitară, alta decât punerea în liberă circulație, sau sunt introduse într-o zonă liberă sau un antrepozit liber, se consideră că accizele asupra lor sunt suspendate.

Articolul 6

(1) Accizele sunt exigibile în momentul punerii în consum sau în momentul înregistrării unor deficite care trebuie supuse accizelor în conformitate cu art. 14 alin. (3).

Punerea în consum a produselor supuse accizelor înseamnă:

- (a) orice derogare, chiar și neregulamentară, de la un regim de suspendare;
- (b) orice prelucrare, chiar și neregulamentară, a produselor în cauză în afara unui regim de suspendare;
- (c) orice import al produselor în cauză, chiar și neregulamentară, în cazul în care produsele nu au fost incluse într-un regim de suspendare.

(2) Condițiile de exigibilitate și rata accizelor care se adoptă sunt cele aflate în vigoare la data la care accizele devine exigibile în statul membru în care are loc punerea în consum sau în care se înregistrează deficitele. Accizele sunt percepute și colectate în conformitate cu procedura stabilită de fiecare stat membru, statele

membre trebuind să aplice aceleași proceduri de percepere și colectare atât produselor naționale, cât și celor din alte state membre.

Articolul 7

(1) În cazul produselor supuse accizelor și puse deja în consum într-un stat membru, deținute în scopuri comerciale într-un alt stat membru, accizele sunt percepute în statul membru în care sunt deținute produsele în cauză.

(2) În acest scop, fără a aduce atingere art. 6, dacă produsele puse deja în consum, conform definiției din art. 6, într-un stat membru sunt livrate, destinate livrării sau folosite în alt stat membru în vederea realizării de către un comerciant a unei activități economice independente sau pentru un organism de drept public, accizele devin exigibile în acel alt stat membru.

(3) În funcție de toate elementele situației, accizele sunt datorate de către persoana care efectuează livrarea sau deține produsele destinate livrării sau de persoana care primește produsele pentru a le folosi într-un stat membru altul decât cel în care produsele au fost deja puse în consum sau de către comerciantul sau organismul de drept public relevant.

(4) Produsele menționate în alin. (1) circulă între teritoriile diverselor state membre împreună cu un document de însoțire care conține datele principale din documentul menționat în art. 18 alin. (1). Forma și conținutul acestui document se stabilesc în conformitate cu procedura stabilită în art. 24 din prezenta directivă.

(5) Persoana, comerciantul sau organismul prevăzute în alin. (3) trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- (a) înainte de expedierea bunurilor, trebuie să facă o declarație autorităților fiscale din statul membru de destinație și să garanteze plata accizelor;
- (b) să plătească accizele statului membru de destinație în conformitate cu procedura stabilită de statul membru în cauză;
- (c) să fie de acord cu orice verificare care permite administrației statului membru de destinație să se convingă că bunurile au fost primite efectiv și că accizele aferente sunt plătite.

(6) Accizele plătite în primul stat membru menționat în alin. (1) se rambursează în conformitate cu art. 22 alin. (3).

Articolul 8

În ceea ce privește produsele achiziționate de persoane particulare pentru uz propriu și transportate de aceștia, principiul care reglementează piața internă stabilește că accizele sunt percepute în statul membru în care sunt achiziționate produsele.

Articolul 9

(1) Fără a aduce atingere art. 6, 7 și 8, accizele devin exigibile dacă produsele pentru consum dintr-un stat membru sunt deținute în scopuri comerciale în alt stat membru.

În acest caz, accizele sunt datorate în statul membru pe teritoriul căruia se află produsele, de către deținătorul produselor.

(2) Pentru a determina dacă produsele menționate în art. 8 sunt destinate unor scopuri comerciale, statele membre trebuie să ia în considerare, *inter alia*, următoarele:

- statutul comercial al celui care deține produsele și motivele pentru care le deține,
- locul în care se află produsele sau, dacă este cazul, modul de transport folosit,
- orice document referitor la produse,
- natura produselor,
- cantitatea de produse.

În scopul aplicării conținutului celei de-a cincea liniuțe din primul paragraf, statele membre pot stabili niveluri orientative, exclusiv ca element doveditor. Aceste niveluri orientative nu pot fi mai mici decât:

(a) *Produse din tutun*

Țigarete	800 bucăți
țigări de foi (trabucuri cu o greutate mai mică sau egală cu 3 g fiecare)	400 bucăți
Trabucuri	200 bucăți
tutun pentru fumat	1,0 kg

(b) *Băuturi alcoolice*

băuturi spirtoase	10 l
produse intermediare	20 l
vinuri (inclusiv o cantitate maximă de 60 l de vinuri spumante)	90 l
bere	110 l

Până la 30 iunie 1997 Irlanda este autorizată să aplice niveluri orientative care nu pot fi mai mici de 45 de litri pentru vin (inclusiv o cantitate maximă de 30 de litri de vin spumant) și 55 de litri de bere.

(3) Statele membre pot prevedea, de asemenea, că accizele devin exigibile în statul membru în care are loc consumul pentru achiziționarea de uleiuri minerale puse deja în consum într-un alt stat membru, dacă aceste produse sunt transportate cu ajutorul unor mijloace de transport atipice, de către persoane particulare sau în numele acestora. Transport atipic înseamnă transportul de combustibili în alte recipiente decât rezervoarele vehiculelor sau canistre adecvate pentru combustibili și

transportul de produse lichide pentru încălzire în alte recipiente decât în camioane-cisternă folosite în numele comercianților profesioniști.

Articolul 10

(1) Produsele supuse accizelor achiziționate de persoane care nu sunt antrepozitari autorizați sau comercianți înregistrați sau neînregistrați și expediate sau transportate direct sau indirect de vânzător sau în numele acestuia sunt supuse accizelor în statul membru de destinație. În sensul prezentului articol, „stat membru de destinație” înseamnă statul membru de sosire a expedierii sau a transportului.

(2) În acest scop, livrarea de produse supuse accizelor puse deja în consum într-un stat membru care conduce la expedierea sau transportul produselor în cauză către o persoană menționată în alin. (1), stabilită în alt stat membru, și care sunt expediate sau transportate direct sau indirect de vânzător sau în numele acestuia determină exigibilitatea accizelor pentru produsele în cauză în statul membru de destinație.

(3) Accizele din statul membru de destinație sunt exigibile vânzătorului în momentul livrării. Totuși, statele membre pot adopta dispoziții conform cărora accizele se plătesc de un reprezentant fiscal, altul decât destinatarul produselor. Reprezentantul fiscal în cauză trebuie să fie stabilit în statul membru de destinație și să fie agreat de autoritățile fiscale ale statului membru în cauză.

Statul membru în care este stabilit destinatarul trebuie să se asigure că acesta îndeplinește următoarele cerințe:

- garantează plata accizelor conform condițiilor stabilite de statul membru de destinație înainte de expedierea produselor și se asigură că accizele sunt plătite după sosirea produselor,
- păstrează evidențe ale livrărilor de produse.

(4) În cazul menționat în alin. (2), accizele plătite în primul stat membru se rambursează în conformitate cu art. 22 alin. (4).

(5) Sub rezerva legislației comunitare, statele membre pot adopta norme specifice pentru aplicarea acestei dispoziții în cazul produselor supuse accizelor care fac obiectul unor reglementări naționale speciale de distribuție compatibile cu Tratatul.

TITLUL II

Producția, prelucrare și deținerea

Articolul 11

(1) Fiecare stat membru își stabilește propriile norme privind producția, prelucrarea și deținerea produselor supuse accizelor, sub rezerva dispozițiilor din prezenta directivă.

(2) Producția, prelucrarea și deținerea produselor supuse accizelor, atunci când acestea nu sunt plătite, au loc într-un antrepozit fiscal.

Articolul 12

Deschiderea și funcționarea unui antrepozit fiscal sunt condiționate de autorizarea de către autoritățile competente ale statelor membre.

Articolul 13

Un antrepozitar autorizat este obligat:

- (a) să furnizeze o garanție, dacă este necesar, care să acopere producția, prelucrarea și deținerea și o garanție obligatorie care să acopere circulația, ale căror condiții sunt stabilite de autoritățile fiscale din statele membre în care este autorizat antrepozitul fiscal;
- (b) să îndeplinească cerințele stabilite de statul membru pe teritoriul căruia se află antrepozitul fiscal;
- (c) să păstreze, pentru fiecare antrepozit, evidențe ale stocurilor și ale mișcărilor produselor;
- (d) să prezinte produsele ori de câte ori i se solicită acest lucru;
- (e) să fie de acord cu toate monitorizările și verificările de stocuri.

Cerințele trebuie să respecte principiul egalității între tranzacțiile naționale și comunitare.

Articolul 14

(1) Antrepozitarii autorizați sunt scutiți de la plata accizelor pentru pierderile suferite în regim de suspendare din cauza unor evenimente fortuite sau de forță majoră și determinate de autoritățile din statele membre în cauză. De asemenea, ei sunt scutiți, în regim de suspendare, pentru pierderile inerente naturii produselor apărute pe parcursul producției, prelucrării, depozitării și transportului. Fiecare stat membru stabilește condițiile în care se acordă aceste scutiri. Scutirile se aplică, de asemenea, comercianților menționați în art. 16 pe parcursul transportului de produse supuse accizelor în regim de suspendare a accizelor.

(2) Pierderile menționate în alin. (1) apărute în timpul transportului produselor în interiorul Comunității în regim de suspendare a accizelor se determină în conformitate cu normele statului membru de destinație.

(3) Fără a aduce atingere art. 20, accizele pentru deficite, altele decât pierderile menționate în alin. (1) și pierderile pentru care nu se acordă scutirile menționate în alin. (1), se percep pe baza ratelor aplicabile în statele membre în cauză în momentul în care au intervenit pierderile, determinate de autoritățile competente, sau, dacă este necesar, în momentul în care s-a înregistrat deficitul.

TITLUL III

Circulația mărfurilor

Articolul 15

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor din art. 5 alin. (2), art. 16 și 19 alin. (4), circulația produselor supuse accizelor în regim de suspendare a accizelor trebuie să se desfășoare între antrepozite fiscale.

(2) Antrepozitarii autorizați de autoritățile competente dintr-un stat membru în conformitate cu art. 13 sunt considerați a fi autorizați atât pentru circulația la nivel național, cât și pentru cea la nivel intracomunitar.

(3) Riscurile inerente circulației intracomunitare sunt acoperite de garanția oferită de antrepozitarul autorizat expeditor, conform art. 13, sau, dacă este necesar, de o garanție solidară a expeditorului și transportatorului. Dacă statele membre consideră că este necesar, acestea pot solicita destinatarului să prezinte o garanție.

Statele membre stabilesc normele de aplicare pentru garanție. Garanția trebuie să fie valabilă pe întreg teritoriul Comunității.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor din art. 20, responsabilitatea antrepozitarului autorizat expeditor și, dacă este cazul, cea a transportatorului poate fi exclusă numai pe baza dovezii preluării produselor de către destinatar, în special pe baza documentului de însoțire menționat în art. 18, conform condițiilor stabilite în art. 19.

Articolul 16

(1) Fără a aduce atingere art. 15 alin. (1), destinatarul poate fi un comerciant profesionist care nu beneficiază de statutul de antrepozitar autorizat. Acest comerciant poate primi, în cursul activității sale, produse supuse accizelor din alte state membre în regim de suspendare a accizelor. Totuși, acesta nu poate deține sau expedia astfel de produse în regim de suspendare a accizelor.

Sub rezerva legislației comunitare, statele membre pot stabili norme specifice de aplicare a acestei dispoziții în cazul produselor supuse accizelor care fac obiectul unor reglementări naționale speciale de distribuție compatibile cu Tratatul.

(2) Comerciantul menționat anterior poate solicita, înainte de primirea mărfurilor, să fie înregistrat la autoritățile fiscale din statul său membru.

Un comerciant înregistrat trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- (a) să garanteze plata accizelor în condițiile stabilite de autoritățile fiscale din statul său membru, fără a aduce atingere art. 15 alin. (4) de stabilire a responsabilității antrepozitarului autorizat expeditor și, dacă este cazul, a transportatorului;
- (b) să păstreze evidențe ale livrărilor de produse;
- (c) să prezinte produsele ori de câte ori i se solicită acest lucru;
- (d) să fie de acord cu toate monitorizările și verificările de stocuri.

Pentru acest tip de comerciant, accizele sunt exigibile în momentul primirii mărfurilor și se plătesc în conformitate cu procedura stabilită de fiecare stat membru.

(3) În cazul în care comerciantul menționat în alin. (1) nu este înregistrat la autoritățile fiscale ale statului său membru, acesta trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- (a) înainte de expedierea mărfurilor, să facă o declarație autorităților fiscale din statele membre de destinație și să garanteze plata accizelor, fără a aduce atingere art. 15 alin. (4) de stabilire a responsabilității antrepozitarului autorizat expeditor și, dacă este cazul, a transportatorului;
- (b) să plătească accizele statului membru de destinație în momentul primirii mărfurilor în conformitate procedura stabilită de statul membru în cauză;
- (c) să fie de acord cu orice verificare care permite administrației statului membru de destinație să se convingă că mărfurile au fost primite efectiv și că accizele aferente sunt plătite.

(2) Sub rezerva dispozițiilor din alin. (2) și (3), se aplică dispozițiile din prezenta directivă cu privire la circulația produselor supuse accizelor în regim de suspendare a accizelor.

Articolul 17

Antrepozitarul autorizat expeditor poate desemna un reprezentant fiscal. Acest reprezentant fiscal trebuie să fie stabilit în statul membru de destinație și să fie autorizat de autoritățile fiscale din acel stat. Acesta, în locul destinatarului care nu beneficiază de statutul de antrepozitar autorizat, trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- (a) să garanteze plata accizelor în condițiile stabilite de autoritățile fiscale din statul membru de destinație, fără a aduce atingere art. 15 alin. (4) de stabilire a responsabilității antrepozitarului autorizat expeditor și, dacă este cazul, a transportatorului;
- (b) să plătească accizele statului membru de destinație în momentul primirii mărfurilor în conformitate cu procedura stabilită de statele membre de destinație;
- (c) să păstreze evidențe ale livrărilor de produse și să indice autorităților fiscale din statele membre de destinație locul în care sunt livrate mărfurile.

Articolul 18

(1) Fără a aduce atingere eventualei utilizări a unor proceduri electronice, toate produsele supuse accizelor care circulă în regim de suspendare a accizelor între statele membre trebuie să fie însoțite de un document întocmit de expeditor. Acest document poate fi unul administrativ sau unul comercial. Forma și conținutul acestui document se stabilesc în conformitate cu procedura prevăzută în art. 24 din prezenta directivă.

(2) Pentru identificarea mărfurilor și efectuarea verificărilor, pachetele trebuie să fie numerotate, iar produsele trebuie să fie descrise cu ajutorul documentului menționat

în alin. (1). Dacă este necesar, fiecare container este sigilat de expeditor dacă mijlocul de transport este recunoscut ca adecvat pentru sigilare de către statele membre de expediție sau pachetele sunt sigilate de către expeditor.

(3) În cazurile în care destinatarul nu este un antrepozitar autorizat sau un comerciant înregistrat și fără a aduce atingere art. 17, documentul menționat în alin. (1) trebuie să fie însoțit de un document care să certifice că accizele au fost plătite în statul membru de destinație sau că orice altă procedură de colectare a accizelor a fost îndeplinită în conformitate cu condițiile stabilite de autoritățile competente ale statului membru de destinație.

Documentul în cauză trebuie să ofere:

- adresa biroului în cauză al autorităților fiscale din statul membru de destinație,
- data și referința plății sau a acceptării garanției de plată de către acest birou.

(4) Alin. (1) nu se aplică dacă produsele supuse accizelor circulă în condițiile menționate în art. 5 alin. (2).

(5) Fără a aduce atingere art. 3 alin. (1), statele membre pot menține normele proprii privind circulația și depozitarea materiilor prime utilizate la fabricarea sau prelucrarea produselor supuse accizelor.

Articolul 19

(1) Autoritățile fiscale din statele membre sunt informate de comercianți cu privire la livrările expediate sau primite prin intermediul documentului sau a unei trimiteri la documentul prevăzut în art. 18. Acest document se întocmește în patru exemplare:

- un exemplar păstrat de expeditor,
- un exemplar pentru destinatar,
- un exemplar de retransmis expeditorului pentru încheierea operațiunii,
- un exemplar pentru autoritățile competente ale statului membru de destinație.

Autoritățile competente din fiecare stat membru de expediție pot prevedea utilizarea unui exemplar suplimentar al documentului pentru autoritățile competente din statul membru de plecare.

Statele membre de destinație pot stipula că exemplarul de retransmis expeditorului pentru încheierea operațiunii trebuie să fie certificat sau andosat de autoritățile lor naționale. Statele membre care aplică această dispoziție trebuie să informeze Comisia care, la rândul său, informează celelalte state membre cu privire la aceasta.

Procedura de aplicat în cazul exemplarului pentru autoritățile competente din statele membre de destinație se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută în art. 24.

(2) În cazul în care produsele supuse accizelor circulă în regim de suspendare de accizelor către un antrepozitar autorizat sau către un comerciant înregistrat sau

neînregistrat, un exemplar din documentul administrativ de însoțire sau un exemplar din documentul comercial, adnotat în mod corespunzător, este retransmis de către destinatar expeditorului pentru încheierea operațiunii în termen de cel mult 15 zile de la sfârșitul lunii în care destinatarul a primit mărfurile.

Exemplarul de retransmis trebuie să conțină următoarele detalii care sunt necesare pentru încheierea operațiunii:

- (a) adresa biroului autorității fiscale de care aparține destinatarul;
- (b) data și locul primirii mărfurilor;
- (c) descrierea mărfurilor primite pentru a verifica dacă lotul corespunde detaliilor înscrise în document. Dacă este corespunzător, se adaugă nota „lot verificat”;
- (d) numărul de referință sau de înregistrare emis, dacă este cazul, de către autoritățile competente din statul membru de destinație care folosesc o astfel de numerotare și/sau andosarea autorităților competente din statul membru de destinație dacă statul membru în cauză stipulează că exemplarul de retransmis trebuie să fie certificat sau andosat de autoritățile sale;
- (e) semnătura autorizată a destinatarului.

(3) Regimul de suspendare a accizelor, conform definiției din art. 4 lit. (c), este încheiat prin introducerea produselor supuse accizelor în unul din regimurile prevăzute în art. 5 alin. (2) și în conformitate cu alineatul în cauză, după primirea de către expeditor a exemplarului de retransmis al documentului administrativ de însoțire sau a unui exemplar din documentul comercial, adnotat corespunzător, în care trebuie menționat faptul că produsele au fost introduse într-un astfel de regim.

(4) Dacă produsele supuse accizelor care circulă în regim de suspendare a accizelor, conform definiției din art. 4 lit. (c), sunt exportate, acest regim trebuie încheiat printr-o atestare întocmită de biroul vamal de ieșire din Comunitate care să confirme că produsul a ieșit într-adevăr din Comunitate. Biroul în cauză trebuie să trimită expeditorului exemplarul certificat al documentului de însoțire destinat acestuia.

(5) Dacă nu există o încheiere, expeditorul trebuie să informeze autoritățile fiscale din statul său membru într-un termen stabilit de autoritățile fiscale în cauză. Totuși, termenul respectiv nu poate depăși trei luni de la data expedierii mărfurilor.

(6) Statele membre cooperează în vederea introducerii unor controalelor prin sondaj care pot fi efectuate, dacă este necesar, prin proceduri electronice.

Articolul 20

(1) Dacă s-a comis o infracțiune sau o neregulă pe parcursul circulației care generează exigibilitatea accizelor, accizele sunt datorate statului membru în care s-a comis infracțiunea sau neregula de către persoana fizică sau juridică care a garantat plata accizelor în conformitate cu art. 15 alin. (3), fără a aduce atingere inițierii procedurilor penale.

Dacă accizele sunt colectate într-un stat membru altul decât cel de plecare, statul membru care colectează accizele informează autoritățile competente din țara de plecare.

(2) Dacă, pe parcursul circulației, se constată o infracțiune sau neregulă fără a se putea determina unde a fost comisă, se consideră că aceasta a avut loc în statul membru în care a fost constatată.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 6 alin. (2), dacă produsele supuse accizelor nu ajung la destinație și nu se poate determina unde s-a comis infracțiunea sau neregula, se consideră că acea infracțiune sau neregulă a fost comisă în statul membru de plecare, care colectează accizele la rata în vigoare la data la care au fost expediate produsele, dacă, în termen de cel mult patru luni de la data expedierii produselor, autoritățile competente nu primesc dovada corectitudinii tranzacției sau a locului în care s-a comis infracțiunea sau neregula.

(4) Dacă, înainte de expirarea unei perioade de trei ani de la data la care a fost întocmit documentul de însoțire, se determină statul membru în care s-a produs infracțiunea sau neregula, statul membru în cauză colectează accizele la rata în vigoare la data la care au fost expediate produsele. În acest caz, imediat ce se face dovada colectării accizelor, sunt rambursate accizele percepute inițial.

Articolul 21

(1) Fără a aduce atingere art. 6 alin. (1), statele membre pot cere ca produsele puse în consum pe teritoriul lor să fie marcate cu mărci fiscale sau mărci naționale de identificare folosite în scopuri fiscale.

(2) Orice stat membru care impune folosirea mărcilor fiscale sau a mărcilor naționale de identificare conform alin. (1) trebuie să le pună la dispoziția antrepozitarilor autorizați din celelalte state membre. Totuși, fiecare stat membru poate impune ca mărcile fiscale să fie puse la dispoziția reprezentatului fiscal autorizat de către autoritatea fiscală din statul membru în cauză.

Statele membre se asigură că procedura privind aceste mărci nu creează bariere în calea liberei circulații a produselor supuse accizelor.

(3) Mărcile fiscale sau de identificare în sensul alin. (1) sunt valabile în statul membru care le-a emis.

Totuși, statele membre pot conveni asupra recunoașterii reciproce a acestor mărci.

(4) Uleiurile minerale pot fi deținute, transportate sau utilizate în Irlanda, altfel decât în rezervoarele normale ale vehiculelor autorizate să folosească combustibili supuși unei taxe reduse, numai dacă îndeplinesc cerințele de control și marcare din acest stat.

(5) Pentru circulația intracomunitară a produselor marcate cu mărci fiscale sau mărci naționale de identificare ale unui stat membru în sensul alin. (1) și destinate vânzării în statul membru în cauză, care se află pe teritoriul altui stat membru, este necesar un document de însoțire în conformitate cu art. 18 alin. (1) și (3) sau, dacă este cazul, în conformitate cu art. 5 alin. (2).

TITLUL IV

Rambursarea

Articolul 22

(1) În situații corespunzătoare, produsele supuse accizelor care au fost puse în consum pot fi eligibile, la cererea unui comerciant în cursul activității sale, pentru rambursarea accizelor de către autoritățile fiscale din statul membru în care au fost puse în consum, dacă nu sunt destinate consumului în statul membru în cauză.

Totuși, statele membre pot refuza cererea de rambursare dacă nu sunt îndeplinite criteriile de corectitudine stabilite de statele membre în cauză.

(2) Pentru punerea în aplicare a alin. (1), se aplică următoarele dispoziții:

(a) Înainte de expedierea mărfurilor, expeditorul trebuie să prezinte o cerere de rambursare de la autoritățile competente din statul său membru și să facă dovada plății accizelor. Totuși, autoritățile competente nu pot refuza rambursarea numai pe motive de neprezentare a documentului întocmit de aceleași autorități care certifică efectuarea plății inițiale;

(b) mărfurile menționate în lit. (a) circulă însoțite de documentul menționat în art. 18 alin. (1);

(c) expeditorul înaintea autorităților competente din statul său membru exemplarul retransmis al documentului menționat la lit. (b), adnotat corespunzător de destinatar, care trebuie fie să fie însoțit de un document care certifică garantarea accizelor în statul membru în care are loc consumul sau fie să conțină următoarele detalii:

- adresa biroului în cauză al autorităților fiscale din statul membru de destinație,
- data acceptării declarației de către biroul în cauză, împreună cu numărul de referință sau de înregistrare al declarației;

(d) produsele supuse accizelor și puse în consum într-un stat membru și purtând astfel o marcă fiscală sau de identificare a statului membru în cauză, pot fi eligibile pentru rambursarea accizelor datorate autorităților fiscale ale statelor membre care au emis mărcile fiscale sau de identificare, cu condiția ca autoritățile fiscale din statul membru care le-a emis să constate distrugerea mărcilor.

(3) În cazurile menționate în art. 7, statul membru de plecare este obligat să ramburseze accizele plătite numai dacă accizele au fost plătite în prealabil în statul membru de destinație în conformitate cu procedura stabilită în art. 7 alin. (5).

Totuși, statele membre pot refuza această cerere de rambursare dacă nu îndeplinește criteriile de corectitudine stabilite de statele membre în cauză.

(4) În cazurile menționate în art. 8 lit. (b), statul membru de plecare trebuie să ramburseze, la cererea vânzătorului, accizele plătite dacă vânzătorul a respectat procedurile stabilite în art. 10 alin. (3).

Totuși, statele membre pot refuza această cerere de rambursare dacă nu îndeplinește criteriile de corectitudine stabilite de statele membre în cauză.

Dacă vânzătorul este un antrepozitar autorizat, statele membre pot prevedea simplificarea procedurii de rambursare.

(5) Autoritățile fiscale din fiecare stat membru stabilesc procedurile și metodele de monitorizare care se aplică rambursării efectuate pe teritoriul lor. Statele membre se asigură că rambursarea accizelor nu depășește suma plătită efectiv.

TITLUL V

Scutiri

Articolul 23

(1) Produsele supuse accizelor sunt scutite de plata accizelor dacă sunt destinate:

- livrării în cadrul relațiilor diplomatice sau consulare,
- organizațiilor internaționale recunoscute ca atare de autoritățile publice ale statului membru gazdă și membrilor acestor organizații, în limitele și condițiile stabilite de convențiile internaționale de instituire a acestor organizații sau de acordurile de sediu,
- forțelor armate ale oricărui stat membru al Tratatului Nord-Atlantic, altul decât statul membru în care sunt exigibile accizele, precum și forțelor armate menționate în art. 1 din Decizia 90/640/CEE¹, pentru a fi folosite aceste forțe sau de personalul civil care le însoțește sau pentru aprovizionarea popotelor sau a cantinelor acestora,
- consumului în cadrul unui acord încheiat cu țări terțe sau cu organizații internaționale, dacă un astfel de acord este permis sau autorizat cu privire la scutirea de TVA.

Aceste scutiri sunt supuse condițiilor și limitărilor impuse de statul membru gazdă până la adoptarea unor reglementări fiscale unitare. Eligibilitatea pentru scutire poate fi acordată în conformitate cu o procedură de rambursare a accizelor.

(2) Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, poate autoriza orice stat membru să încheie cu țări terțe sau cu o organizație internațională un acord care poate conține scutiri de accize.

Orice stat care dorește să încheie un astfel de acord notifică Comisia cu privire la aceasta și prezintă toate informațiile generale necesare. Comisia informează celelalte state membre în termen de o lună. Decizia Consiliului se consideră a fi

¹ JO L 349, 13.12.1990, p. 19.

adoptată dacă, în termen de două luni de la informarea celorlalte state membre, subiectul nu a fost prezentat în fața Consiliului.

(3) Dispozițiile privind accizele stabilite în următoarele directive încetează să se mai aplice de la 31 decembrie 1992:

- Directiva 74/651/CEE¹,
- Directiva 83/183/CEE²,
- Directiva 68/297/CEE³.

(4) Dispozițiile privind accizele stabilite în Directiva 69/169/CEE⁴ încetează să se aplice de la 31 decembrie 1992 în ceea ce privește relațiile dintre statele membre.

(5) Până la adoptarea de către Consiliu, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, a unor dispoziții comunitare privind aprovizionarea navelor și aeronavelor, statele membre își pot menține dispozițiile naționale în acest domeniu.

TITLUL VI

Comitetul pentru accize

Articolul 24

(1) Comisia este asistată de un Comitet pentru accize, denumit în continuare „comitetul”. Comitetul este format din reprezentanții statelor membre și este prezidat de un reprezentant al Comisiei. Comitetul își stabilește regulamentul de procedură.

(2) Măsurile necesare pentru aplicarea art. 7, 18 și 19 se adoptă în conformitate cu procedurile stabilite în alin. (3) și (4).

(3) Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect cu măsurile ce urmează să fie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire acest proiect în termenul pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizul este emis cu majoritatea prevăzută în art. 148 alin. (2) din Tratat. Președintele nu participă la vot.

(4) (a) Comisia adoptă măsurile preconizate dacă sunt conforme cu avizul comitetului.

(b) Dacă măsurile preconizate nu sunt conforme cu avizul comitetului sau în absența avizului, Comisia prezintă Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la măsurile ce trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

¹ JO L 354, 30.12.1974, p. 6. Directivă modificată ultima dată de Directiva 88/663/CEE (JO 382, 31.12.1988, p. 40).

² JO L 105, 23.04.1983, p. 64. Directivă modificată de Directiva 89/604/CEE (JO L 348, 29.11.1989, p. 28).

³ JO L 175, 25.07.1968, p. 15. Directivă modificată ultima dată de Directiva 85/347/CEE (JO L 183, 16.07.1985, p. 22).

⁴ JO L 135, 04.06.1969, p. 6. Directivă modificată ultima dată de Directiva 91/191/CEE (JO L 94, 16.04.1991, p. 24).

Dacă, la expirarea unui termen de trei luni de la data la care i-a fost prezentată propunerea, Consiliul nu adoptă nici o măsură, Comisia adoptă măsurile propuse, cu excepția cazului în care Consiliul s-a pronunțat cu majoritate simplă împotriva măsurilor în cauză.

(5) Pe lângă măsurile menționate în alin. (2), comitetul examinează subiectele evocate de președinte fie la inițiativa acestuia, fie la cererea reprezentantului unui stat membru, cu privire la aplicarea dispozițiilor comunitare privind accizele, cu excepția celor menționate în art. 30 din prezenta directivă.

Articolul 25

Statele membre și Comisia examinează și evaluează aplicarea dispozițiilor comunitare privind accizele.

TITLUL VII

Dispoziții finale

Articolul 26

(1) Fără a aduce atingere art. 8, până la 31 decembrie 1996 și sub rezerva unui mecanism de revizuire similar celui stabilit în art. 28 alin. (2) din Directiva 77/388/CEE¹, Danemarca este autorizată să aplice, în cadrul general al apropierei legislative a ratelor accizelor, dispozițiile speciale stabilite în alin. (2) și (3) pentru băuturi spirtoase și tutun prelucrat.

(2) Danemarca este autorizată să aplice următoarele restricții cantitative:

- călătorii particulari care intră în Danemarca beneficiază de scutirea în vigoare la 31 decembrie 1992 pentru țigarete, țigări de foi sau tutun de fumat și pentru băuturi spirtoase,
- călătorii cu domiciliul în Danemarca și care au părăsit Danemarca pentru o perioadă mai scurtă decât cea în vigoare la 31 decembrie 1992 beneficiază de scutirile în vigoare în Danemarca la 31 decembrie 1992 pentru țigarete și băuturi spirtoase.

(3) Danemarca poate colecta accizele și poate efectua verificările necesare cu privire la băuturi spirtoase, țigarete, țigări de foi și tutun de fumat.

(4) Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, hotărăște, având în vedere apropierea legislativă a ratelor accizelor și riscul denaturării concurenței, modificarea dispozițiilor din prezentul articol sau, dacă este cazul, limitează valabilitatea acestor dispoziții.

Articolul 27

¹ JO L 145, 13.06.1977, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 90/640/CEE (JO L 349, 13.12.1990, p. 19).

Înainte de 1 ianuarie 1997, Consiliul, hotărând în unanimitate pe baza unui raport al Comisiei, reexaminează dispozițiile art. 7, 8, 9 și 10 și, pe baza unei propuneri a Comisiei după consultarea cu Parlamentul European, adoptă modificările necesare.

Articolul 28

În perioada care se încheie la 30 iunie 1999, se aplică următoarele dispoziții:

1. Statele membre pot scuti produsele furnizate de magazinele duty-free care se află în bagajele călătorilor care se deplasează spre un alt stat membru cu un zbor sau o traversare maritimă intracomunitare.

În sensul acestei dispoziții:

- (a) „*magazin duty-free*” înseamnă orice unitate situată într-un aeroport sau port care îndeplinește condițiile stabilite de autoritățile publice competente, în special în temeiul pct. 3 din prezentul articol;
- (b) „*călător care se deplasează spre alt stat membru*” înseamnă orice pasager care deține un document de transport, pentru o călătorie aeriană sau maritimă, în care se menționează că destinația imediată este un aeroport sau port situat într-un alt stat membru;
- (c) „*zbor sau traversare maritimă intracomunitare*” înseamnă orice transport, aerian sau maritim, care începe într-un stat membru și al cărui punct de sosire se află într-un alt stat membru.

Produsele oferite la bordul unei aeronave sau al unei nave pe parcursul unei curse intracomunitare de pasageri sunt considerate ca având același statut ca și produsele din magazinele duty-free.

Această scutire se aplică și produselor furnizate de magazinele duty-free situate în incinta unuia dintre cele două terminale de acces la tunelul de sub Canalul Mânecii pentru pasagerii care dețin documente de transport valabile pentru călătoria între cele două terminale.

2. Scutirea prevăzută la pct. 1 se aplică numai produselor în cantități care nu depășesc limitele, pe persoană și pe călătorie, stabilite de dispozițiile comunitare în vigoare în contextul circulației călătorilor între țări terțe și Comunitate.
3. Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că scutirea prevăzută în prezentul articol se aplică în mod corect și clar și pentru a preveni orice posibilă evaziune, fraudă sau abuz.

Articolul 29

- (1) Statele membre pot scuti micii producători de vin de cerințele titlurilor II și III și de alte cerințe referitoare la circulație și monitorizare. Dacă acești mici producători desfășoară tranzacții intracomunitare, ei trebuie să informeze autoritățile de care

aparțin și să respecte cerințele stabilite în Regulamentul Comisiei nr. 986/89¹ din 10 aprilie 1989, în special în ceea ce privește registrul ieșirilor și documentul de însoțire.

Prin „mici producători de vin” se înțelege persoanele care produc, în medie, sub 1 000 hl de vin pe an.

(2) Autoritățile fiscale din statul membru de destinație sunt informate de către destinatar cu privire la livrările de vin primite prin intermediul documentului prevăzut în alin. (1) sau printr-o trimitere la acesta.

(3) Statele membre adoptă măsurile necesare în mod bilateral în vederea introducerii controalelor prin sondaj, care pot fi efectuate, dacă este cazul, prin proceduri electronice.

Articolul 30

Directiva 77/799/CEE se modifică după cum urmează:

1. Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Directiva Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de către autoritățile competente ale statelor membre în domeniul impozitării directe și indirecte”.

2. La art. 1:

(a) Alin. (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În conformitate cu prezenta directivă, autoritățile competente din statele membre schimbă orice informații care le pot permite să efectueze o evaluare corectă a impozitelor pe venit și pe capital, precum și orice informații referitoare la evaluarea următoarelor impozite indirecte:

- taxa pe valoarea adăugată,
- accizele pe uleiuri minerale,
- accizele pe alcool și băuturi alcoolice,
- accizele pe tutunul prelucrat.”

(b) Alin. (5) se înlocuiește cu următorul text, în ceea ce privește Danemarca, Grecia, Regatul Unit și Portugalia:

în Danemarca:

- Skatteministeren sau un reprezentant autorizat;

în Grecia:

¹ JO L 106, 18.04.1989, p. 1. Regulament modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 592/91 (JO L 66, 13.03.1991, p. 13).

Υπουργός Οικονομικών sau un reprezentant autorizat;

în Regatul Unit:

- The Commissioners of Customs and Excise sau un reprezentant autorizat pentru informațiile necesare privind taxa pe valoarea adăugată și accizele;
- The Commissioners of Ireland Revenue sau un reprezentant autorizat pentru toate celelalte informații;

în Portugalia:

- O Ministro das Finanças sau un reprezentant autorizat.”

Articolul 31

(1) Statele membre pun în aplicare dispozițiile legale, de reglementare și administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive la 1 ianuarie 1993.

Totuși, în ceea ce privește art. 9 alin. (3), Regatul Danemarcei este autorizat să introducă dispozițiile legale, de reglementare și administrative necesare aducerii la îndeplinire a acestor dispoziții până la 1 ianuarie 1993 cel târziu.

Când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere în momentul publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la principalele dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 32

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 25 februarie 1992.

Pentru Consiliu
Președintele
Vitor MARTINS